

# ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

## ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ



Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον  
Πράξ. ιγ, 6-12

**ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2017**

**ΕΤΟΣ ΛΗ'**

**ΑΡ.445 - 446**

**ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ**  
**Απόστολος· Εβρ. θ' 1-7**  
**Ευαγγέλιο: Ματθ. η' 5-13**  
**2 Ιουλίου 2017**

**«Κύριε, ουκ ειμί ικανός ίνα μου υπό την στέγην εισέλθης· αλλά  
μόνον ειπέ λόγω, και ιαθήσεται ο παις μου» (Ματθ. η' 8)**

Ο εκατόνταρχος του σημερινού ευαγγελίου βρίσκεται πραγματικά σε πολύ δύσκολη θέση, αφού είναι αντιμετώπος με την ασθένεια του δούλου του, αλλά πρόσθετα με τις κοινωνικές και τις διαφορετικές θρησκευτικές του αντιλήψεις. Πώς ένας αξιωματικός του ρωμαϊκού στρατού να ασχοληθεί για ένα δούλο, που, κατά τις αντιλήψεις της εποχής, ο δούλος θεωρείτο «πράγμα», απλό αντικείμενο αγοραπωλησίας και όχι άνθρωπος ισότιμος σε αξία. Για τους αξιωματούχους και γενικά τους «Ελεύθερους» πολίτες οι δούλοι δεν είχαν καμιά συναισθηματική αξία.

Πολύ περισσότερο, πώς ένας ειδωλολάτρης να πλησιάσει έναν άνθρωπο με διαφορετική θρησκεία, όπως ήταν ο Ιησούς; Κι όμως, όλα τα πιο πάνω ξεπεράστηκαν ένεκα της αγάπης του προς τον δούλο του, ιδιαίτερα δε λόγω της συναισθησης της αναξιοτήτας του μπροστά στο πρόσωπο του Ιησού. Αντί της αποστροφής προς τον δούλο, εκδηλώνει ενδιαφέρον και αγάπη. Για χάρη του δούλου του ταπεινώνεται και ζητά βοήθεια από τον Ιησού: «Κύριε ο δούλος μου είναι κατάκοιτος στο σπίτι, παράλυτος και υποφέρει φοβερά» Κι όταν ο Ιησούς του είπε «Εγώ θα έρθω και θα τον θεραπεύσω», τότε αποκαλύφθηκαν και οι αρετές του. Ταπεινοφροσύνη και πίστη πρόβαλαν αμέσως και χωρίς δισταγμό. «Κύριε δεν είμαι άξιος να σε δεχτώ στο σπίτι μου· πες όμως μόνο ένα λόγο, και θα γιατρευτεί ο δούλος μου».

Ο εκατόνταρχος έχοντας συναισθηση της αμαρτωλότητάς του έναντι της αγιότητας και καθαρότητας του Ιησού, θεωρεί τον εαυτό του ανάξιο της ευεργεσίας για τη θεραπεία του δούλου του, πολύ δε περισσότερο το να δεχθεί τον Ιησού στο σπίτι του. Για τούτο και αφήνει την πίστη του να εκδηλωθεί. Μπορεί να είμαι ανάξιος της ευεργεσίας, πολύ δε περισσότερο ανάξιος το να σε δεχτώ στο σπίτι μου. Όμως πιστεύω ότι έχεις τη δύναμη να θεραπεύσεις το δούλο μου με μόνο ένα σου λόγο, με μια μόνο προστακτική εντολή σου. «Είπε λόγω, και ιαθήσεται ο παις μου· και γαρ εγώ άνθρωπος ειμί υπό εξουσίαν έχων υπ' εμαυτόν στρατιώτας και λέγω τούτω πορεύθητι, και πορεύεται, και άλλω, έρχου και έρχεται, και τω δούλω μου ποιήσεν τούτο, και ποιεί». Αν, λοιπόν, εγώ που σαν άνθρωπος βρίσκομαι κάτω από την εξουσία άλλων ανθρώπων έχω τη δύναμη να δίνω εντολές, είτε στους στρατιώτες αμέσως, πόσο μάλλον εσύ που ως Θεός δε βρίσκεσαι κάτω από την εξουσία κανενός. Για τούτο πιστεύω ότι με μόνο ένα λόγο σου, με μόνο μια προστακτική εντολή σου ο δούλος μου θα γίνει καλά.

Ο Ιησούς όχι μόνο διέγνωσε την πίστη του αλλά και δημόσια εκδήλωσε το θαυμασμό του, λέγοντας σε όσους τον ακολουθούσαν «Αμήν λέγω υμίν, ουδέ εν τω Ισραήλ τσαούτην πίστιν εύρον» «Σας βεβαιώνω πως τόση πίστη ούτε ανάμεσα στους Ισραηλίτες δε βρήκα». Ένας θαυμασμός, ένας δίκαιος έπαινος, που θα εκδηλωθεί σε δυο περιπτώσεις, όπως σήμερα για τη πίστη του εκατόνταρχου, αλλά και στην περίπτωση της Χαναναίας. Σε αντίθεση με τον Ιάειρο και τον πατέρα του δαιμονισμένου παιδιού, που τον πλησίασαν χωρίς την αναγκαία πίστη και ήθελαν επί τόπου επίσκεψη του Ιησού για να γίνει η θεραπεία, ο εκατόνταρχος, αλλά και η Χαναναία πιστεύουν στη δραστικότητα και μόνον του λόγου του Ιησού.

Η πίστη τους, τους εδικαίωσε απόλυτα. Μέσα από το σημερινό: «Ύπαγε, και ως επίσευσας γενηθήτω σου» και το «γενηθήτω σοι ως θέλεις», προς τη Χαναναία είχαν άμεσο αποτέλεσμα. Από εκείνη την ώρα της προστακτικής εντολής του Ιησού γιατρεύτηκαν τόσο ο δούλος του εκατόνταρχου, όσο και η θυγατέρα της Χαναναίας. Όμως, ο Ιησούς, δε σταματά σήμερα μόνο στο δίκαιο έπαινο ή τον έμμεσο επικριτικό λόγο. Προχωρεί και σε μια προειδοποίηση. «Και σας λέω πως θα έρθουν πολλοί από ανατολή και δύση και θα καθίσουν μαζί με τον Αβραάμ και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ στο τραπέζι της βασιλείας των ουρανών, ενώ οι κληρονόμοι της βασιλείας θα πεταχτούν έξω στο σκοτάδι. Εκεί θα κλαίνε και θα τρίζουν τα δόντια τους».

Σε αντίθεση, λοιπόν, με την προσδοκία των Ιουδαίων, ότι τα έθνη, οι ειδωλολάτρες θα αισθάνονταν ντροπή βλέποντας τους Ιουδαίους να απολαμβάνουν τη δόξα του Θεού, τελικά, τόσο μέσα από το σημερινό προφητικό λόγο του Ιησού, όσο και μέσα από αναφορές των προφητών, (Ησαΐου μθ' 12, Ιερεμίου γ' 18 και Μαλαχίου α' 11) οι όροι θα αντιστραφούν. Για τούτο και ο Ιωάννης ο Πρόδρομος προειδοποιούσε: «Αν θέλετε να γλιτώσετε, κάνετε έργα που ταιριάζουν σ' αυτούς που πραγματικά μετανοούν. Και μην αυταπατάστε λέγοντας: « Καταγόμαστε από τον Αβραάμ. Να είστε βέβαιοι πως ο Θεός ακόμα κι απ' αυτές εδώ τις πέτρες μπορεί να κάνει απογόνους του Αβραάμ» (Ματθ. γ' 8-9).

Αδελφοί μου, δικαιολογημένη η προειδοποίηση τόσο του Ιησού, όσο και του Προδρόμου. Όμως ο επικριτικός λόγος τους δεν περιορίζεται μόνο στους ανθρώπους της εποχής τους, αλλά διαχρονικά φτάνει και σε μας. Και τούτο, όχι σαν απειλή, αλλά σαν ευκαιρία για αφύπνιση, για ζύπνημα από το λήθαργο στον οποίο έχουμε περιπέσει. Καύχηση μας ας μην είναι μόνο η Χριστιανική μας ιδιότητα. Καύχησης μας ας γίνει η πίστη μας μέσα από τα έργα μας. Μόνο έτσι θα ακούσουμε κι εμείς το δίκαιο έπαινο, όπως τον άκουσε σήμερα και ο εκατόνταρχος.

**Θεόδωρος Αντωνιάδης**

## **ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΜΑΤΘΑΙΟΥ**

**Απόστολος: Ρωμ. ι' 1 -10**

**Ευαγγέλιον: Ματθ. η' 28 – θ' 1**

**9 Ιουλίου 2017**

### **«Υπήντησαν αὐτῷ δύο δαιμονιζόμενοι»**

Ο Κύριος με τη συνοδεία των μαθητῶν Του, πλησιάζει στην όχθη, έξω από την πόλη των Γεργεσηνῶν, για να πάρει το πλοίο που θα τους μεταφέρει στην Καπερναούμ. Εκεί λοιπόν στον ερημικό δρόμο, έξω από ένα νεκροταφείο, Τον συνάντησαν δυο άνθρωποι. Εγκαταλελειμμένοι από τους άλλους, τους υγιείς. Τα σημεῖα της εγκατάλειψης φαίνονται και από την φοβερή τους εμφάνιση. Το βρωμερό τους σώμα καλύπτουν τα υπολείμματα παλιῶν ενδυμάτων. Άγριοι στη συμπεριφορά τους, υποδέχονται τον Χριστό με άγριες κραυγές, εμποδίζοντας σχεδόν το πέρασμά Του. «Τί ἡμῖν καί σοί, Ἰησοῦ υἱέ τοῦ Θεοῦ;». Φανερώνουν με τον τρόπο τους, τα δαιμόνια που κυριαρχοῦν μέσα τους. Με την δύναμη των δαιμονίων, γνωρίζουν και ομολογοῦν την θεότητα του Ἰησοῦ. Γιατί, αγαπητοί μου αδελφοί, «καί τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καί φρίττουσιν» Και απευθυνόμενα στον Ἰησοῦ, λέγουν: Ποια σχέση μπορεί να υπάρξει ανάμεσα σε μας, και Εσένα, Ἰησοῦ γιέ του Θεοῦ; Εκπληκτική η διακήρυξη και αναγνώριση από τους δαίμονες που κυριαρχοῦν στους δυο δυστυχείς. Κραυγάζουν αλλά και φοβούνται. Κραυγάζουν για να Τον απομακρύνουν. Φοβούνται γιατί νοιώθουν ότι θα χάσουν την κατοικία τους στην ψυχή των δυο ταλαιπωρημένων ανθρώπων. Ζητοῦν λοιπόν να τους επιτρέψει να πάνε στο κοπάδι των χοίρων που έβοσκαν εκεί, πλησίον της λίμνης. Απαγορευμένοι οι χοίροι για τους Ἰουδαίους, αγαπητοί μου, απαγορευμένη και παράνομη η διατροφή τους. Λυπήθηκε ο Κύριος τους βασανισμένους δαιμονιζόμενους. Απλή και άμεσα αποτελεσματική η εντολή Του προς τα δαιμόνια που ταλαιπωροῦσαν τους δυο ταλαίπωρους. «Υπάγετε!» Τα δαιμόνια ελευθέρωσαν αμέσως τους ανθρώπους, εισηλθάν στους χοίρους που εξαγριωμένοι ὅλοι, καταγκρεμίστηκαν και πνίγηκαν στη λίμνη. Οι βοσκοί τρομοκρατημένοι από το διπλά θαυματουργικό αυτό γεγονός, την θεραπεία των δυο συμπολιτῶν τους και την καταστροφή του κοπαδιού, έσπευσαν στην πόλη να ανακοινώσουν τα γενόμενα. Φαίνεται ὅμως ότι οι συμπολίτες των βοσκῶν επειδή συνήθιζαν αυτό το παράνομο ἔργο και προσοδοφόρο εμπόριο, βγήκαν ὅλοι να συναντήσουν τον Κύριο, ὄχι βέβαια για να Τον ευχαριστήσουν, αλλά για να ζητήσουν να φύγει από τον τόπο τους! Ενοχλητική η παρουσία του Κυρίου για τους παρανομούντες. Φυσικά το θαῦμα με την διπλή αποτελεσματικότητά του, εκπλήττει. Σημειώστε, αγαπητοί μου, ότι ούτε καν ακούσαμε κάποια παράκληση από τους δαιμονιζόμενους να τους θεραπεύσει. Αντίθετα τα δαιμόνια που τους καθοδηγοῦσαν προσπαθοῦσαν να Τον απομακρύνουν. Ωστόσο ο Κύριος τους λυπήθηκε και τους ἀπάλλαξε από τα δαιμόνια που είχαν φωλιάσει

μέσα τους! Λυτρώθηκαν από τα χωρίς τελειωμό βάσανά τους. Λοιπόν, πολλές φορές ο Θεός παρεμβαίνει στη ζωή μας, χωρίς να το ζητήσουμε, χωρίς και να το αντιληφθούμε.

Αλλά η σημερινή περικοπή, αγαπητοί μου, δίνει αφορμή να μελετήσουμε, δυο τρία θέματα. Την πίστη των δαιμονίων, που δεν τα σώζει, γιατί δεν επαρκεί. «Πίστις ἄνευ ἔργων οὐδὲν ἔστι». Η πίστη, οπωσδήποτε είναι απαραίτητη προϋπόθεση της θρησκείας μας. Χωρίς τις συνεπείς προς αυτήν πράξεις, δεν έχει καμιά αξία. Η πίστη δεν είναι μια επιφανειακή επιγραφή: Πιστός Χριστιανός! Η πίστη απαιτεί πρακτική συνέπεια στην συμπεριφορά της καθημερινής μας ζωής. Γι' αυτό και τα δαιμόνια ενώ πιστεύουν και ομολογούν την θεότητα, δεν σώζονται, αλλά οδηγούνται και οδηγούν στην καταστροφή.

Επειτα, η διατροφή και εμπορία των κοίρων εκείνη την εποχή στην Ιουδαία, ήταν πράξη παράνομη. Συνεπώς οι Γεργεσηνοί, ζούσαν στην παρανομία. Η παρανομία τους τιμωρήθηκε, στην περίπτωση τους, με υλικές απώλειες. Η παρανομία και η αμαρτία, πάντοτε τιμωρούνται. Προειδοποιητικά κάποτε ο Θεός επιτρέπει να δεχτούμε μικρές ή μεγάλες υλικές καταστροφές ή ασθένειες ή και απλώς ενοχικές τύψεις συνειδήσεως. Σε παρόμοιες περιπτώσεις θα πρέπει να διερευνήσουμε και να εμβαθύνουμε, γιατί υποφέρουμε. Μήπως δεχόμαστε μια θεία ειδοποίηση, που έρχεται για να μας ανακόψει από τον κατήφορο και να μας προφυλάξει;

Χαρακτηριστική, ωστόσο, αγαπητοί μου, είναι η συμπεριφορά των Γεργεσηνών. «Καί ιδού πᾶσα ἡ πόλις ἐξήλθεν, εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ, καὶ ἰδόντες αὐτόν παρεκάλεσαν ὅπως μεταβῆ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν». Βγήκαν ὅλοι για να Τον συναντήσουν. Μήπως βγήκαν να Τον ευχαριστήσουν γιατί θεράπευσε τους δυστυχημένους συμπολίτες τους; Όχι! Είδαν τον Ιησού! Αλλά δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ότι δεν ήταν ένας κοινός άνθρωπος. Τον αντιμετώπισαν σαν ένα κίνδυνο. Ζημιά στις παράνομες δουλειές τους. Και ούτε λίγο ούτε πολύ, τον «παρεκάλεσαν», να φύγει από τον τόπο τους! Ήταν γι' αυτούς μια επικίνδυνη ζημιογόνος παρουσία. Κάποτε και μεις κλείνουμε τα αυτιά μας ή μάλλον την πόρτα της ψυχής μας στον Κύριο, όταν μας ελέγχει για πράξεις, σκέψεις και λόγια που δεν συμφωνούν με τις εντολές Του. Άνθρωποι είμαστε, λάθη και αμαρτίες κάνουμε καθημερινά. Ο Κύριος όμως, αγαπητοί μου, βρίσκεται κοντά μας. Ας μην Τον διώξουμε, όπως οι Γεργεσηνοί, με τον τρόπο μας και τη συμπεριφορά μας. Μας παρακολουθεί και μας περιμένει. Περιμένει να Τον ζητήσουμε, με ανοικτή την πόρτα της ψυχής μας, αλλά και κάποτε παρεμβαίνει αυτεπάγγελα, θα λέγαμε, για να μας προστατεύσει, να μας σώσει από τα λάθη μας! Μη ξεχνούμε ότι ζούμε υπό την σκέπη Του.

**Δ.Γ.Σ**

## **ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ Δ' ΟΙΚ. ΣΥΝ.**

**Απόστολος: Ττ. γ' 8-15**

**Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14-19**

**16 Ιουλίου 2017**

### **«Υμείς έστε το φως του κόσμου»**

Η τέταρτη Οικουμενική Σύνοδος, συνεκλήθη από τους αυτοκράτορες Μαρκιανό και Πουλχερία στη Χαλκηδόνα, εναντίον του αιρεσιάρχου Ευτυχούς. Οι εργασίες της διήρκησαν από την 8η Οκτωβρίου έως την 1η Νοεμβρίου του 451 και παραβρέθηκαν σ' αυτήν 630 Πατέρες. Κατεδίκασε τον Μονοφυσιτισμό και τον Νεστοριανισμό και διετύπωσε το Χριστολογικό δόγμα, κατά το οποίο στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού υπάρχουν δυο φύσεις, η Θεία και η ανθρώπινη, ενωμένες «ασυγχύτως και αδιαιρέτως». Όσοι δεν δέχθηκαν αυτό το δόγμα της Χαλκηδόνας απεσχίσθησαν από τη Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία και συνεκρότησαν τις «Αντιχαλκηδόνειες Εκκλησίες», την Αρμενική, Κοπτική, Αιθιοπική, Συροϊακωβιτική και του Μαλαμπάρ στην Ινδία.

Και πάλι η Ορθόδοξη πίστη διατηρήθηκε χάρη στους αγώνες των αγίων Πατέρων. Και πάλι εκείνοι ως αστέρες πολύφωτοι εφώτισαν το νοητό στερέωμα της Εκκλησίας και απεδίωξαν της πλάνης το σκότος. Και σήμερα οι ίδιοι Πατέρες σαλπίζουν σ' όλους εμάς της αληθινής Θεολογίας τα δόγματα και επισημαίνουν τους κινδύνους που διατρέχουμε από τις νέες αιρέσεις, οι οποίες με διαφορετικές απ' ό τι τότε μεθόδους υποσκάπτουν της Εκκλησίας τα θεμέλια.

Οι άγιοι Πατέρες ομολόγησαν «την καλήν ομολογίαν ενώπιον πολλών μαρτύρων» (Α' Τιμ. στ' 12). Αντιστάθηκαν «μέχρις αίματος» σ' εκείνους που ετόλμησαν να εισαγάγουν στη Θεολογία καινοφανείς διδασκαλίες. Ετήρησαν απαρέγκλιτα την Αποστολική Παράδοση και αυτή μετέδωσαν στους διαδόχους των. Πολλοί εθηριομάχησαν, άλλοι εξορίστηκαν, άλλοι πέρασαν τη ζωή τους «εν ερημίαις πλανώμενοι και όρεσι και σπηλαιίσις και ταις οπαις της γης, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι...» (Εβρ. Ια' 38), περιφέροντες «τον ονειδιισμόν του Χριστού (Εβρ. Ια' 26).

Η Ορθοδοξία είναι επίτευγμα των Πατέρων της Εκκλησίας. Αυτοί αγωνίσθηκαν για να έχουμε εμείς σήμερα αυτό που κατέχουμε. Με τα συγγράμματά τους διασαφήνισαν τη διδασκαλία του Ευαγγελίου και αποκρυστάλλωσαν σε σχήματα ανθρώπινα την υπερκόσμια διδασκαλία του Χριστού, την οποία εσετέρωσαν επάνω στα αιράνιατα θεμέλια των Οικουμενικών Συνόδων. Έτσι η Αλήθεια την οποία κατέχουμε ως Ορθόδοξοι, φέρει την σφραγίδα των Επτά Οικουμενικών Συνόδων. Χάρη στους αγίους Πατέρες έχουμε κατοχυρώσει την ορθή πίστη και τη σωστή θεώρηση του Χριστιανισμού.

Οι άγιοι Πατέρες οι «Οικουμενικοί Διδάσκαλοι» όπως τους ονόμασε η συνείδηση της Εκκλησίας, συνεδύασαν το τεράστιο κύρος με την αγιοσύνη. «Υπό πνεύματος αγίου φερόμενοι ελάλησαν άγιοι του Θεού άνθρωποι» (Β' Πέτρ. Α' 21). Πρώτα είχαν βιώσει την αληθινή Θεολογία μέσα στην Εκκλησία

με την καθημερινή πράξη και ύστερα ανέβηκαν στο βήμα να θεολογήσουν. Γι' αυτό και η Θεολογία τους ήταν γνήσια και αληθινή. Μιλούσε με τα χείλη τους ο Χριστός και η Εκκλησία. Είχαν τις προϋποθέσεις για να ακούσουν στην καρδιά τους τη φωνή του Θεού και να συλλάβουν με τις αισθήσεις του πνεύματος την ερμηνεία των θείων Μυστηρίων. Η προσωπική τους ζωή ήταν συνέχεια του Ευαγγελίου και μέσα στην καρδιά τους ζούσε ο Χριστός. Αντίθετα, όσοι θέλησαν να πλησιάσουν τη θεολογία με εμπαθή καρδιά, κρημνίσθηκαν στην άβυσσο της απώλειας και προξένησαν μεγάλο κακό στην Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία.

Η μεγαλύτερη αμαρτία του συγχρόνου ανθρώπου είναι η αίρεση. Και φυσικά δεν ομιλούμε μόνο για την αίρεση σαν παραχάραξη και αναίρεση των δογμάτων της πίστεως, αλλά σαν ξεχώρισμα, σαν αποκοπή από τη ζωή της Εκκλησίας. Πολλοί κατ' όνομα χριστιανοί ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία. Ζουν μακριά από την αλήθεια, αποκομμένοι από το Μυστικό Σώμα του Χριστού, μέσα στο ψεύδος και στην αμαρτία. Το ψεύδος, δηλ. η άνευ Χριστού ζωή, συσσωρεύει νέφη για να καλύψει τον αίθριο της αλήθειας ουρανό, επιφέρει έχθρα προς τη δικαιοσύνη και πόλεμο προς την αλήθεια. «Η αλήθεια είναι επιστήμη αρετής, η δε έξις της αρετής, επιστήμη της αληθείας» (Αγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως). Όταν ο άνθρωπος ζει μέσα στην αμαρτία, όταν πορεύεται τον δρόμο της ζωής του εγωιστικά και αθεϊστικά, όταν θεοποιεί την ύλη και υποβιβάζει το πνεύμα, όταν κολακεύει την σάρκα του και ταλαιπωρεί την ψυχή του, φυσικό είναι να απομακρύνεται από την αλήθεια και να ενδίδει στις σκοτεινές θεωρίες της αιρέσεως. Όποιος έχει τον Θεό, έχει την αλήθεια, ότι αυτός είναι «η αλήθεια και η ζωή» (Ιωάν. ιδ' 6). Συνεπώς ο μόνος τρόπος προφυλάξεως κάθε πιστού από τον πειρασμό της αιρέσεως είναι η κατά Χριστόν ζωή. Στην καρδιά του πιστού και συνειδητού Χριστιανού δεν έχει θέση καμιά πλάνη και δεν υπάρχει καμιά σύγχυση. Βασιλεύει και ακτινοβολεί το φως της θεότητας, το οποίο καταβάλλει και φιμώνει τα στόματα των αιρετικών.

Αδελφοί,

Πρόξενος της αιρέσεως είναι η αμαρτία. Όταν αυτή συνοδεύεται από αμετανοησία, τότε γίνεται αιτία μεγάλου κακού και απώλειας. Η εγωιστική θεώρηση των αληθειών της πίστεως μας ανοίγει διάπλατα τη θύρα της πλάνης, δια της οποίας διαπερνούμε στη χώρα της δυσεβείας. Μόνο μέσα στη ζωή της Εκκλησίας υπάρχει η αληθινή Ορθοδοξία. Όταν υποτασσόμεθα στη δική της γνώμη, όταν πιστεύουμε ότι πιστεύει εκείνη, όταν απορρίπτουμε ότι απορρίπτει εκείνη, τότε μόνο, αν και αμαρτωλοί, ποτέ δεν θα παρεκκλίνουμε, αλλά θα μένουμε εδραίοι και αμετακίνητοι σ' εκείνα που ο Κύριος έδίδαξε, οι Απόστολοι παρέδωκαν και οι άγιοι Πατέρες με πόνους και κόπους διεφύλαξαν. Οι υπέρλαμπροι φωστήρες της αληθείας του Χριστού με ιδρώτες και πόνους έσβησαν τις φλογώδεις συγχύσεις των βλασφημών και παρέδωσαν σε εμάς ανόθευτη και αμώμητη την Ορθοδοξία. Αυτή την αγία πίστη έχουμε χρέος να διαφυλάξουμε «ως κόρην οφθαλμού». Είναι η μοναδική ελπίδα του κόσμου.

**Γιώργος Σαββίδης**

## ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Απόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. θ' 27-35

23 Ιουλίου 2017

Είναι Κυριακή εβδόμη Ματθαίου σήμερα και όπως οι περισσότερες Ευαγγελικές περικοπές που ακούμε αυτή την περίοδο αναφέρονται σε κάποιο από τα θαύματα του Χριστού. Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος θέλει με το Ευαγγέλιο του να φανερώσει μέσα από τα σημεία και τα θαύματα του Χριστού την Θεότητα Του στηρίζοντας έτσι την πίστη μας στο πρόσωπό Του.

Η σημερινή περικοπή που ακούσαμε αναφέρεται σε δύο θεραπείες εκ μέρους του Χριστού: των δύο τυφλών και ενός δαιμονιζόμενου κωφάλαλου.

Τα μηνύματα που μας στέλνει η σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι πολλά και πάντοτε διαχρονικά. Θα αναφερθούμε όμως εν συντομία μόνο σε τρία από αυτά.

- Πρώτα βλέπουμε τον Χριστό να λέγει στους τυφλούς όταν τους θεραπεύει **«Κατά την πίστην υμών, γενηθήτω υμίν»**. Δηλαδή όπως έχουν πιστέψει πρώτα ότι μπορούν να θεραπευτούν από την παντοδυναμία του Χριστού έτσι να γίνει και το θαύμα. Δεν είναι η μοναδική περίπτωση εδώ που ο Χριστός προβάλλει την πίστη πριν επιτελέσει ένα θαύμα, αλλά σχεδόν πάντοτε. Ζητά πρώτα να δει αν υπάρχει πίστη για να επιτελέσει ένα θαύμα αλλά και μετά το θαύμα λέγει στους θεραπευμένους ότι η πίστη τους ήταν αυτή που συνέβαλε στη θεραπεία τους: **« η πίστις σου σέσωκέ σε»**. Αυτό που θέλει εδώ ο Χριστός να τονίσει είναι ότι δεν φτάνει η παντοδυναμία Του για να επιτελεστεί ένα θαύμα, αν και ως παντοδύναμος μπορεί να το κάνει, αλλά χρειάζεται ταυτόχρονα και η δική μας συμβολή μέσα από την πίστη. Αν ο άνθρωπος δεν πιστεύει στην παντοδύναμο βοήθεια του Θεού ο Θεός δεν επιτελεί κανένα θαύμα. Χρειάζεται η ελεύθερη βούληση και συγκατάθεσή μας ώστε να έρθει και ο Θεός να επιβραβεύσει την πίστη μας. Το ίδιο νόημα έχει η στάση του Χριστού στο σημερινό θαύμα απέναντι στους τυφλούς, όταν φώναζαν ακλουθώντας τον Χριστό να τους ελεήσει και αυτός δεν ανταποκριθήκε αρχικά. Όταν όμως μπήκε σε ένα σπίτι και είδε τους τυφλούς να έρχονται κοντά Του και να επιμένουν στο αίτημά τους, τότε τους θεραπεύει. Μερικές φορές ο Θεός όταν τον επικαλούμαστε με την προσευχή μας για κάτι, δεν παρέχει σε μας αμέσως το αιτούμενο. Είναι γιατί περιμένει να δει αν έχουμε πίστη ή να δοκιμάσει την πίστη μας σε αυτό που ζητάμε. Αν δηλαδή το αίτημα μας είναι αποτέλεσμα πίστης ή είναι επιπόλαιο. Οι δύο τυφλοί αποτελούν παράδειγμα για μας να επιμένουμε στην προσευχή. Όταν δει ο Θεός ότι έχουμε πίστη και όταν βέβαια είναι προς το συμφέρον μας τότε μόνο εισακούεται το αίτημά μας.
- Ο Χριστός με τα θαύματα τα οποία επιτελεί, οδηγεί άλλους στον θαυμασμό και στην πίστη ενώ άλλοι βυθίζονται περισσότερο στην απιστία, όπως οι σημερινοί φαρισαίοι που ακούσαμε. Αυτό δεν έχει να κάνει με τον τρόπο που επιτελείται το θαύμα, ούτε ασφαλώς έχει ευθύνη ο Χριστός αν κάποιος δεν πιστεύει. Αυτό που καθορίζει την πίστη, την ολιγοπιστία, ή την πλήρη απιστία μας είναι η δική μας εσωτερική τοποθέτηση στα πράγματα. Έτσι και στη σημερινή περικοπή υπάρχει μια «αντίφαση». Οι τυφλοί πιστεύουν στον Χριστό μόνο από ότι άκουσαν γι' Αυτόν από άλλους, για την



διδασκαλία και για άλλα θαύματά Του. Τον αποδέχονται μάλιστα ως **«Υιόν Δαυίδ»** που στην γλώσσα της εποχής σημαίνει τον Μεσσία. Αντίθετα οι φαρισαίοι βλέπουν και ακούουν τόσα θαύματα, έχουν την όραση τους να διαβάζουν τις γραφές αλλά τους βλέπουμε να μην πιστεύουν. Αφού οι φαρισαίοι δεν μπορούσαν να αρνηθούν τα θαύματα, καταφεύγουν στην διαστρέβλωση της αληθείας, συκοφαντώντας την προέλευση των θαυμάτων από τον διάβολο και όχι από τον Θεό. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να επιτύχουν την ηθική μείωση και τον κλονισμό της εμπιστοσύνης του λαού στο πρόσωπο του Χριστού, καθώς και την δικαιολόγηση της δικής τους αδιαφορίας και στάσης. Παρόμοια κατάσταση μπορούμε να δούμε σε κάθε εποχή όπως και στις μέρες μας. Οι τυφλοί ήταν τυφλοί σωματικά, ψυχικά όμως είχαν το φως τους γι' αυτό και αναγνώριζαν τον Χριστό ως Θεό, σε αντίθεση με τους Φαρισαίους. Η πνευματική τύφλωση του ανθρώπου είναι χειρότερη της σωματικής τύφλωσης. Είναι εύκολο κάποιος να γίνει «φαρισαίος». Εκείνο όμως που είναι δύσκολο, είναι να μπορεί να «δει» τα έργα του Χριστού και να μάθει να τα διακρίνει από τα έργα του διαβόλου.

- Τέλος, ένα άλλο δίδαγμα που μπορούμε να δούμε μέσα από την σημερινή περικοπή είναι η ταπείνωση του Χριστού, πρότυπο για όλους εμάς σήμερα. Πρώτα αποφεύγει να επιτελέσει το θαύμα της θεραπείας των τυφλών ανάμεσα στο πλήθος αλλά περιμένει όταν εισέρχεται σε ένα σπίτι όπου θα είναι λιγότεροι οι άνθρωποι. Έπειτα δεν τους λέγει σας θεραπεύω αλλά προβάλλει περισσότερο την πίστη των τυφλών ότι είναι αυτή η οποία τους θεραπεύει. Ενώ στο τέλος τους συστήνει **«οράτε μηδείς γινωσκέτω»**. Παρόμοια συμπεριφέρεται σε όλα σχεδόν τα θαύματά του ο Χριστός. Παρόλο που είναι Θεός αποφεύγει την προβολή, τους τυχόν επαίνους και την πρόσκαιρη δόξα των ανθρώπων. Βλέπουμε όμως την ταπείνωση του Χριστού και από ένα άλλο σημείο μέσα από το σημερινό Ευαγγέλιο. Παρόλο που τον κατηγορούν οι φαρισαίοι και διαστρεβλώνουν τα θαύματα, δεν τους επιπλήττει δεν οργίζεται δεν τους τιμωρεί γιατί περιμένει την μετάνοιά τους. Δεν σταματά το έργο, αντίθετα συνεχώς ευεργετεί. Λέγει το Ευαγγέλιο **«περιήγεν ο Ιησούς τας πόλεις πάσας και τας κώμας διδάσκων... και θεραπεύων πάσαν νόσον και πασαν μαλακίαν εν τω λαώ»**. Αποτελεί κορυφαίο παράδειγμα ο Χριστός και δείχνει πάντοτε και σε μας ότι πρέπει να έχουμε ταπείνωση, να μην επιδιώκουμε τον έπαινο, την δόξα των ανθρώπων, να μην φανερώνουμε τις τυχόν αρετές μας ή το καλό που κάναμε σε άλλους. Ενώ παράλληλα όταν μας κατηγορούν, μας υποτιμούν ή μας μειώνουν να μην οργιζόμαστε, να μην ανταποδίδουμε, να μην τα παρατάμε και να εγκαταλείπουμε τον αγώνα μας.

Σπουδαία λοιπόν τα μηνύματα που μπορούμε να αντλήσουμε από την σημερινή περικοπή. Πρώτα να θυμόμαστε ότι ο Θεός είναι παντοδύναμος τα πάντα μπορεί, χρειάζεται όμως πρώτα η δική μας συγκατάθεση μέσα από την αρετή της πίστης, την οποία πρέπει να αποκτήσουμε. Ύστερα θα πρέπει να προσέχουμε να έχουμε ανοικτά τα μάτια της ψυχής μας, να βλέπουμε και να αναγνωρίζουμε τον Χριστό ως Θεό στη ζωή μας. Τέλος να έχουμε ταπείνωση με πρότυπο μας, πάντοτε, τον ίδιο τον Χριστό.

† Αρχιμανδρίτης Τυχικός

## **ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ**

**Απόστολος: Α' Κορ. α' 10-17**

**Ευαγγέλιο: Ματθ. ιδ' 14-22**

**30 Ιουλίου 2017**

### **«Δότε αυτοίς υμείς φαγείν» (Ματθ. ιδ' 16)**

Οι Απόστολοι, αφού ολοκλήρωσαν την αποστολή που τους είχε αναθέσει ο Ιησούς, επέστρεψαν κοντά του και του διηγήθηκαν όλα όσα έκαναν κι όσα έδίδαξαν. Μετά από την ενημέρωση, ο Ιησούς προέτρεψε τους Μαθητές του να μεταβούν με πλοίο σε μια ερημική τοποθεσία, προκειμένου να ξεκουραστούν για λίγο. Έτσι έφυγαν με το πλοiάριο χωρίς τον κόσμο σε ερημικό μέρος. Πολλοί όμως τους είδαν να φεύγουν και τους αναγνώρισαν, κι έτσι απ' όλα τα μέρη έτρεξαν με τα πόδια προς τα κει κι έφτασαν πριν απ' αυτούς και μαζεύτηκαν γύρω του. Όταν βγήκε ο Ιησούς στη στεριά, είδε πολύ κόσμο και τους σπλαχνίστηκε, γιατί ήταν σαν πρόβατα που δεν έχουν βοσκό και κατά την περιγραφή του Ευαγγελιστή Μάρκου (στ' 30-34). Η ευσπλαχνία του Ιησού εκδηλώνεται σήμερα έμπρακτα και καλύπτει όλα τα προβλήματα και όλες τις ανάγκες του ανθρώπου, υλικές και πνευματικές. Παρά το ότι ο ίδιος δεν είναι δημιουργός αυτών των προβλημάτων, εντούτοις, ο ίδιος δεν προσπερνά αδιάφορα, αλλά αντίθετα γίνεται κοινωνός αυτών των προβλημάτων, δίνοντας άμεσα λύσεις σ' αυτά. Παράλληλα καλεί τους μαθητές Του να τον μιμηθούν. Μέσα από την προστακτική εντολή «δότε», δώστε, συμπυκνώνει και την ουσία του νέου τρόπου ζωής που θέλει να καθιερώσει ο Ιησούς. Για τούτο και σε μια παραβολή προτρέπει: «Όταν κάνεις τραπέζι, κάλεσε φτωχούς, ανάπηρους, κουτσούς τυφλούς. Έτσι θα είσαι μακάριος που δε θα μπορούν να σου το ανταποδώσουν, γιατί θα σου ανταποδοθεί όταν οι δίκαιοι θα αναστηθούν» (Λουκ. ιδ' 13-14).

Δικαιολογημένα, λοιπόν, στην αναφορά του στο πως θα κριθεί ο κόσμος παρουσιάζει στα θετικά το γεγονός ότι το «δότε», «δώστε», έχει ενεργοποιηθεί και ότι αυτή η προσφορά έγινε προς τον ίδιο: Τονίζει ο Ιησούς: «Πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιω, ήμουν ξένος και με περιμαζέψετε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και με επισκεφήκατε, φυλακισμένος κι ήρθατε να με δείτε... Σας βεβαιώνω πως αφού τα κάνατε αυτά για έναν από τους άσημους αδελφούς μου, τα κάνατε σε μένα» (Ματθ. κε' 35-40).

Το «δότε» καθιερώνεται πλέον σαν νέο ήθος, σαν νέος τρόπος ζωής. Όχι θεωρητικός αλλά έμπρακτος. Είναι δε αξιοπρόσεκτο το γεγονός ότι το πρώτο σημείο που υπογραμμίζει ο Ιησούς στη διδασκαλία του για την τελική κρίση είναι προσφορά τροφής. Για τούτο αυτό το «δότε», εκφράστηκε στον τρόπο ζωής των πρώτων Χριστιανών. Κατά τις « Πράξεις των Αποστόλων» «Όλοι όσοι πίστεψαν είχαν μια καρδιά και μια ψυχή. Κανείς δε θεωρούσε ότι κάτι από τα υπάρχοντα ήταν δικά του, αλλά όλα τα είχαν

κοινά... Δεν υπήρχε κανείς ανάμεσα τους που θα στερείται τα απαραίτητα. Γιατί όσοι είχαν χωράφια ή σπίτια τα πουλούσαν κι έφερναν το αντίτιμο αυτών που πουλούσαν, και το έθεταν στη διάθεση των Αποστόλων. Απ' αυτό δινόταν στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του. Έτσι έκανε κι ο Ιωσήφ, ένας Λευΐτης από την Κύπρο, που οι Απόστολοι τον ονόμασαν Βαρνάβα... Αυτός είχε ένα χωράφι που το πούλησε κι έφερε τα χρήματα και τα έθεσε στη διάθεση των Αποστόλων» (Πραξ. δ' 32-37).

Έτσι, λοιπόν, σήμερα και ο Ιησούς δε γυρίζει την πλάτη στους ανθρώπους και στις πολλές και ξεχωριστές τους ανάγκες. Διδάσκει, θεραπεύοντας αρχικά τις ψυχές και στη συνέχεια θεραπεύει τους αρρώστους. Μεγάλο το πλήθος, η ώρα είναι πια περασμένη. Ο Ιησούς δε σταματά, αλλά κι ούτε ο κόσμος αποφασίζει να φύγει, έστω κι αν έπεσε το δειλινό και το αίσθημα της πείνας αρχίζει να τους ζώνει. Οι μόνοι που ανησυχούν είναι οι Μαθητές του, για τούτο τον πλησιάζουν και του λένε «Ο τόπος είναι ερημικός, και η ώρα πια περασμένη. Διώξε τον κόσμο να πάνε στα χωριά για να αγοράσουν φαγητά να φάνε».

Απρόσμενη, όμως η απάντηση του Ιησού. «Δεν υπάρχει λόγος να φύγουν, δώστε τους εσείς να φάνε». Κι οι Μαθητές απαντούν: «Δεν έχουμε εδώ παρά πέντε ψωμιά και δυο ψάρια». Θέλοντας έμμεσα να καλύψουν πρώτα τις δικές τους ανάγκες, αλλά και το αδύνατο και με αυτά τα λίγα να καλυφτούν οι ανάγκες τόσων ανθρώπων, πρόβαλαν την πιο πάνω αντίδραση, γιατί απλά υπολόγισαν μόνο τις ανθρώπινες δυνατότητες .

Απρόσμενα δεν ήταν μόνο τα λόγια του Ιησού, αλλά απρόσμενη και η πράξη. Αφού ζήτησε και «πήρε τα πέντε ψωμιά και τα δυο ψάρια, έστρεψε το βλέμμα του στον ουρανό, τα ευλόγησε, έκοψε τα ψωμιά σε κομμάτια και τα έδωσε στους μαθητές, κι οι Μαθητές στο πλήθος. Έφαγαν όλοι και χόρτασαν. Και μάζεψαν τα περισσεύματα από τα κομμάτια, δώδεκα κοφίνια γεμάτα. Αυτοί που έφαγαν ήταν περίπου πέντε χιλιάδες άντρες, χωρίς τις γυναίκες και τα παιδιά».

Όπως ακούσαμε στο σημερινό ευαγγέλιο, άντρες γυναίκες και παιδιά γίνονται μέτοχοι των ίδιων αγαθών του Θεού, όπως η διδασκαλία, η θεραπεία και η τροφή. Κι αυτά τα αγαθά τους τα πρόσφερε με σεβασμό και αγάπη.

Αδελφοί μου, ο Ιησούς, μέσα από τα λόγια του, αλλά ιδιαίτερα μέσα από τα έργα του μας επέδειξε ότι δεν υπάρχει έρημος τόπος. Υπάρχουν μόνο έρημες ψυχές. Όμως, όταν αυτές αρχίζουν να γνοιάζονται για το συνάνθρωπο, τότε γνωρίζουν ότι, ό,τι μοιράζεται από αγάπη τότε αυτό ευλογείτε από το Θεό. Ας γεμίσουμε, λοιπόν, τα στομάχια των αδελφών μας, όμως χωρίς να τους αδειάσουμε την ψυχή τους από κάθε αξιοπρέπεια και ανθρωπιά. Αμήν.

**Θεόδωρος Αντωνιάδης**

## **Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ**

**Απόστολος: Β' Πέτρ. Α' 10-19**

**Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ' 1-9**

**6 Αυγούστου 2017**

### **«Και μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών» (Ματθ. ιζ' 2)**

Εκπληκτικά γεγονότα και σκηνές μεγαλειώδεις και αποκαλυπτικές, συντελούνται σήμερα πάνω στο όρος Θαβώρ και που αποτελούν επιβεβαίωση της θεότητας του Ιησού. Ναι, εκπληκτικά γεγονότα και σκηνές μεγαλειώδεις και αποκαλυπτικές λίγο πριν από το πάθος του Κυρίου, τις οποίες όχι μόνο θαυμάζει αλλά και επιβεβαιώνει ένας από τους αυτόπτες μάρτυρες, ο Πέτρος.

Ακούσαμε σήμερα τον Πέτρο όχι μόνο να επιβεβαιώνει, αλλά και να υπογραμμίζει, στους παραλήπτες της δευτέρας επιστολής του και της οποίας απόσπασμα αποτελεί ο σημερινός «Απόστολος» «Λοιπόν, δε βασιστήκαμε σε περίτεχνους μύθους για να σας γνωστοποιήσουμε τη δυναμική έλευση του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Με τα ίδια μας τα μάτια είδαμε το μεγαλείο του» και όχι μόνο «είδαμε», αλλά και «ακούσαμε» «τότε που ο Θεός Πατέρας... αναφώνησε γι' αυτόν τέτοια φωνή: «Αυτός είναι ο αγαπητός μου Υιός· αυτός είναι ο εκλεκτός μου».

Μέσα από τον πληθυντικό αριθμό «είδαμε» και «ακούσαμε» επιβεβαιώνει τα γεγονότα της Μεταμορφώσεως του Κυρίου όπως τα βίωσε, τα είδε και τα άκουσε μαζί με άλλα πρόσωπα που, όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο, ήταν ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης.

Γεγονότα, λοιπόν και όχι παραμύθια συνθέτουν τη μεγαλειώδη και αποκαλυπτική σκηνή της Μεταμορφώσεως στην παρουσία τριών μαρτύρων που ήταν αρκετά για να επιβεβαιώσουν την αλήθεια της θαυμαστής αυτής σκηνής, αλλά και για να τηρηθεί μυστικό αυτό το γεγονός,

Όμως, γιατί ο Ιησούς παίρνει ειδικά τους, Πέτρο, Ιάκωβο και Ιωάννη; Η απάντηση που δίνεται από τον Ιωάννη τον Χρυσόστομο είναι «ότι ούτοι των άλλων ήσαν υπερέχοντες». Ο Πέτρος επειδή διακρινόταν για τη θερμότητα της πίστεως του, αφού μόλις πριν έξι μέρες είπε στον Ιησού: «Συ ει ο Χριστός ο Υιός του Θεού του ζώντος» (Ματθ. ιστ' 16). Ο Ιωάννης πάλι γιατί ήταν ο αγαπημένος του μαθητής στον οποίο εμπιστεύτηκε αργότερα, κατά τη Σταύρωση, τη μητέρα του και ο οποίος επίσης διακρινόταν για τις πολλές του αρετές, ιδιαίτερα δε την αρετή της αγάπης. Τέλος επέλεξε τον Ιάκωβο, κατά τον Ζιγαβηνό «από του σφόδρα βαρύς είναι τοις Ιουδαίοις».

Η μεταμόρφωση του Κυρίου είναι ιδιαίτερα σημαντική γιατί προσφέρει τη δυνατότητα στους παρευρισκόμενους μαθητές του, όσο τους επέτρεπε η αδυναμία της ανθρώπινης φύσης τους, να δουν τη δόξα του Κυρίου και να προγευτούν τα όσα σημαντικά θα ακολουθούσαν στην ουράνια βασιλεία Του. Παράλληλα φανερώνεται η Θεία φύση του Κυρίου, παρά το ότι αυτή ήταν από τη στιγμή της ενανθρώπισης ενωμένη με την ανθρώπινη φύση, εντούτοις, λόγω της συγκατάβασις του Θεού, η ανθρώπινη φύση «συγκάλυπτε» τη δόξα της Θεότητός Του.

Σήμερα όμως με τη Μεταμόρφωση Του παραμερίζει το «κάλυμμα» αυτό και εμφανίζεται και ως Θεός αποκαλύπτοντας στους μαθητές του κάποιες ακτίνες της Θείας του δόξας, «καθώς ηδύναντο». Όπως ακούσαμε και στο σημερινό ευαγγέλιο: «Αναφέρει αυτούς εις όρος υψηλόν καί' ιδίαν και μετεμορφώθη έμπροσθεν αυτών· και έλαμψε το πρόσωπον αυτού ως ο ήλιος τα δε ιμάτια αυτού εγένετο λευκά ως το φως».

Το θαυμαστό γεγονός της Μεταμόρφωσης ακολουθεί η παρουσία δυο σημαντικών μορφών της Παλαιάς Διαθήκης, εκείνων του Μωυσή και του Προφήτη Ηλία και που συνομιλούν με τον Ιησού. Η παρουσία αυτών των μορφών επιβεβαιώνει ότι ο Ιησούς είναι Εκείνος στο πρόσωπο του οποίου εκπληρώθηκαν οι εξαγγελίες του Μωυσή και των προφητών. Έτσι, όταν ο Φίλιππος συνάντησε το φίλο του το Ναθαναήλ του είπε με ενθουσιασμό: «Ον έγγραψε Μωυσής εν τω νόμω και οι Προφήται ευρήκαμεν Ιησούν τον υιόν του Ιωσήφ τον από Ναζαρέτ» (Ιωάν. α' 45). Αλλά και ο ίδιος ο Ιησούς είπε: «Μη νομίσετε ότι ήλθεν καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι αλλά πληρώσαι» (Ματθ. ε' 17).

Ο Κύριος, λοιπόν δεν ήρθε για να καταργήσει το νόμο ή τους Προφήτες, αλλά για να τα πραγματοποιήσει ως την τελευταία οξεία. Κατά τον Απόστολο Παύλο «τέλος γαρ νόμου Χριστός εις δικαιοσύνην παντί τω πιστεύοντι» (Ρωμ. ι' 4) «Γιατί ο Χριστός είναι το τέλος του νόμου, αφού εκπληρώνει το σκοπό του δίνοντας τη σωτηρία σε όποιον πιστεύει. Για τούτο και η σημερινή γιορτή καθιερώθηκε να λέγεται και ως γιορτή της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος.

Πέραν από τα πιο πάνω, η παρουσία του Μωυσή, είναι παρουσία εκπροσώπου των νεκρών, του δε Προφήτη Ηλία ως εκπροσώπου των ζώντων, ο δε Ιησούς παρουσιάζεται κατά τον Ιωάννη το Χρυσόστομο να έχει εξουσία επί του θανάτου και της ζωής «Δια τούτο και τον τελευτηκότα και τον ουδέπω τούτο παθόντα εις μέσον άγει».

Ένα άλλο εξαιρετικό γεγονός ολοκληρώνει το τόσο σημαντικό γεγονός της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Είναι η φωτεινή νεφέλη μέσα από την οποία ακούστηκε για δεύτερη φορά η φωνή του Θεού Πατέρα: «Ούτος έστιν ο Υιός μου ο αγαπητός, εν ω ευδόκησα αυτού ακούετε». Όπως κατά την «είσοδο» του στο έργο της σωτηρίας του κόσμου με τη Βάπτιση, έτσι και τώρα λίγο πριν την «έξοδο» Του από τον κόσμο, με τη Σταύρωση και την Ανάληψη, ακούεται η φωνή του Θεού Πατέρα η οποία αναγνωρίζει τον Ιησού ως Υιόν του Θεού, ως Μεσσία και Σωτήρα του κόσμου.

Αδελφοί μου, ο Ιησούς δεν αρκέσθηκε ούτε στη θεία δόξα ούτε και στο άκουσμα των τιμητικών λόγων του Θεού Πατέρα, αλλά κατέβηκε από το βουνό και ανέβηκε στο Σταυρό για να μας ελευθερώσει από την αμαρτία και τον θάνατο.

Εμείς ας κατέβουμε από το βουνό των αμαρτιών μας κάνοντας πράξη το «αυτού ακούετε» και να 'μαστε βέβαιοι ότι θα απολαύσουμε τη στιγμή της τελικής χαράς σαν ένδειξη της θέας και ιδιαίτερα σαν απόδειξη της παρουσίας του Θεού.

**Θεόδωρος Αντωνιάδης**

## **ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΜΑΤΘΑΙΟΥ**

**Απόστολος: Α' Κορ. ' 9 – 16**

**Ευαγγέλιο: Ματθ. ιζ' 14 – 23**

**13 Αυγούστου 2017**

**«Τούτο το γένος ουκ εκπορεύεται ει μη εν προσευχή και νηστεία»**

Η κατάσταση του νέου, για τον οποίο μας μίλησε σήμερα το ιερό Ευαγγέλιο, ήταν αξιολύπητη. Το δαιμόνιο από το οποίο βασανίζοταν τον ταλαιπωρούσε αφάνταστα, τον έριχνε στη φωτιά και στο νερό για να τον εξοντώσει. Κανείς δεν μπορούσε να τον απαλλάξει από το τρομερό αυτό μαρτύριο παρά μόνο ο Θεός. Γι' αυτό όταν ο πονεμένος πατέρας πληροφορήθηκε την παρουσία του Θεανθρώπου στην περιοχή του, πήρε το άρρωστο παιδί του, ήλθε στο Χριστό και έπεσε γονατιστός μπροστά του παρακαλώντας να τον ελεήσει «Κύριε, ελέησον μου τον υιόν ότι σεληνιάζεται και κακώς πάσχει». Ο εύσπλαχνος Κύριος συμπόνεσε το τυραννισμένο πλάσμα του και επέτιμψε το δαιμόνιο, το οποίο με το θεϊκό πρόσταγμα βγήκε από το παιδί την ίδια στιγμή.

Μετά το θαύμα απευθυνόμενος στους μαθητές του και σ' όλους όσοι με θαυμασμό παρακολουθούσαν το ήρεμο παλικάρι απαλλαγμένο από το δαιμόνιο είπε: «Τούτο το γένος των δαιμόνων μόνο με προσευχή και νηστεία εκδιώκεται.

Το μίσος του διαβόλου κατά του ανθρώπου είναι δεδομένο. Μισεί την εικόνα του Θεού και θέλει να την αχρειώσει. Σαν λυσσασμένο λιοντάρι περιτρέχει γη και θάλασσα για να αφαρπάσει μια ψυχή και να την κάμει κατοικητήριό του. Μετέρχεται πονηρές μεθόδους, προκειμένου να συλλάβει στα δίχτυά του τους πιστούς. Παραπλανά τους αφελείς και παγιδεύει τους ανύποπτους με πανούργες επινοήσεις. Βέβαια δεν εξαναγκάζει και δεν υποχρεώνει. Η δύναμή του δεν είναι αναγκαστική. Η επιτυχία ή η αποτυχία στα εναντίον μας σχέδια του εξαρτάται από μας. Εάν εμείς θέλουμε, γίνεται μέγας. Εάν εμείς θέλουμε γίνεται μικρός. Είναι πονηρός ο διάβολος, αλλά μόνο για τον εαυτό του, εάν εμείς προσέχουμε και γρηγορούμε. Εκείνοι που είναι ενωμένοι με τον Χριστό και έχουν την πανοπλία του, δεν φοβούνται από τη μανία των δαιμόνων.

Κάθε αμαρτία παραβιάζει την ελευθερία της ψυχής και ανοίγει διάπλατα την είσοδο στο διάβολο. Έτσι, άνθρωποι που χαίρονται τη ζωή, που είχαν πριν μια συγκροτημένη προσωπικότητα, ξαφνικά καταλαμβάνονται από το διάβολο και γίνονται υποχείριά του. Χάνουν τη γαλήνη και τη χαρά, εμπλέκονται σε περιπέτειες και ψυχονευρωτικές δοκιμασίες, ζουν εσωτερικές συγκρούσεις και αναστατώσεις, δεν ξέρουν τι τους φταίει, δεν μπορούν να ερμηνεύσουν αυτό που τους βρήκε, διαπιστώνουν μια αλλαγή στις σκέψεις, στα συναισθήματα και στις επιθυμίες. Στη χειρότερη περίπτωση καταδιώκονται ασταμάτητα από τον ίδιο το διάβολο, παθαίνουν κρίσεις, σαν τον δαιμονισμένο νέο τα περικοπής.

Ο δαιμονισμένος δεν προκαλείται μόνο από την αμαρτία και το διάβολο, αλλά και από τους υπηρέτες του σατανά, οι οποίοι με τις μαγικές τέχνες κατορθώνουν, πάντα με την συνεργία του πατρός των διαβόλου, να εξουδετερώσουν κάθε αντίσταση και να υποτάξουν στις επιθυμίες τους εκείνους που έχουν αποκοπεί από τη χάρη του Θεού. Οργιάζει στην πατρίδα μας η μαγεία, η τέχνη του διαβόλου, η οποία σαν επιδημία, έχει εξαπλωθεί σε πόλεις και χωριά. Μάγοι και μάγισσες, εγχώριοι και αλλοδαποί τσαρλατάνοι υποσχόμενοι αστραπιαίες επιτυχίες παρασύρουν τους αφελείς και φέρνουν τη λατρεία του

διαβόλου μέσα στην ελληνική ορθόδοξη κοινωνία. Μικροί και μεγάλοι καταγίνονται με τη μαγεία σαν μια καινούργια μέθοδο λύτρωσης και επιβολής. Με επιστημονική επικάλυψη ανεμπόδιστα διαδίδονται οι μέθοδοί της και στα ινστιτούτα δίδονται οδηγίες σε όσους θέλουν να επιτύχουν εκείνο που επιθυμούν, το οποίο τις περισσότερες φορές είναι ολέθριο και αθέμιτο.

Αξιοθρήνητα είναι τα επακόλουθα της μαγείας. Ακμαίοι νέοι καταντούν ερείπια. Περιουσίες εξανεμίζονται. Οικογένειες διαλύονται. Εκεί όπου υπήρχε πριν η αγάπη έρχεται το εωσφορικό μίσος, εκεί όπου η υγεία ο μαρασμός, εκεί όπου η χαρά έρχεται η δυστυχία. Έχουμε την δύναμη του Χριστού προ του οποίου φρίττει και τρέμει ο διάβολος. Εκείνος λύει τα έργα του (Α' Ιωάν. γ' 8) και ενισχύει με τη θεία Χάρη τους πιστούς. Έστω κι αν υπάρχουν άνθρωποι που προσπαθούν να μας δέσουν με τα μαγικά, έστω κι αν έχουμε εχθρούς που με τη σατανική δύναμη θέλουν να μας βλάψουν, δεν πρέπει να φοβούμεθα. Έχουμε Εκείνον ο οποίος «συντρίπη τον σατανάν υπό τους πόδας ημών εν τάχει» (Ρωμ. ιστ' 20).

Για την απαλλαγή του ανθρώπου από την εξουσία του διαβόλου ο Κύριος υποδεικνύει δυο τρόπους, την προσευχή και τη νηστεία. Με την προσευχή ενώνεται ο άνθρωπος με το Θεό, φωτίζεται η διάνοια, ενισχύεται η θέληση, εκλογικεύονται οι επιθυμίες, μαστίζονται και φυγαδεύονται οι δαίμονες. Με την επίκληση του ονόματος του Χριστού έρχεται στην δοκιμαζόμενη ψυχή η Χάρη του Αγίου Πνεύματος. Η προσευχή είναι «στήριγμα των ασθενών και σκέπη εν τω καιρώ των πειρασμών» (άγιος Ισαάκ ο Σύρος). Με τη νηστεία εξαγνίζεται το σώμα και εκριζώνονται τα πάθη. Καθένας λοιπόν που ταλαιπωρείται από ακάθαρτο πνεύμα, εάν χρησιμοποιήσει αυτό το φάρμακο, θα απαλλαγεί από το πονηρό πνεύμα και θα ξαναβρεί τη γαλήνη και τη χαρά. Και άλλα όπλα κατά των δαιμόνων μας παρέχει η Εκκλησία τα οποία απεδείχθησαν ισχυρά και πολύ ενισχυτικά σε εκείνους που διεξάγουν το σκληρό πόλεμο. Είναι ο τίμιος Σταυρός, το ιερό Ευαγγέλιο, τα Μυστήρια. Πάνω απ' όλα όμως το πιο αποτελεσματικό όπλο είναι η συνειδητή βίωση του Ευαγγελίου του Χριστού. Εκείνοι που ζουν και εφαρμόζουν το θέλημα του Θεού, που συνεχώς ανακαινίζονται με το Μυστήριο της Μετανοίας και που μεταλαμβάνουν το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, δεν επηρεάζονται από καμιά σατανική δύναμη, γιατί με τη συμμετοχή τους στο Σώμα του Χριστού έχουν γίνει φοβεροί και απλησίαστοι στο διάβολο.

Αδελφοί,

Όσοι υποφέρετε από τις επήρειες των δαιμόνων και των συνεργατών τους μη εμπλακείτε στο σκοτεινό κόσμο της μαγείας, των μέντιουμ, και των εξορκιστών. Ελάτε στην Εκκλησία του Χριστού, ζητήσατε τα όπλα που εκείνη δίδει. Νηστεύετε, προσευχηθείτε, εξομολογηθείτε. Να είστε βέβαιοι, ότι θα ελευθερωθείτε. Στον αγώνα σας θα έχετε τις ενισχυτικές πρεσβείες της Παναγίας και πάντων των Αγίων.

**Γιώργος Σαββίδης**

## **ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ 'ΜΑΤΘΑΙΟΥ**

**Απόστολος: Α' Κορ. θ' 2 -12**

**Ευαγγέλιον: Ματθ. ιη' 23 – 35**

**20 Αυγούστου 2017**

**«Σπλαχνισθείς δέ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἀπέλυσεν αὐτόν καί τὸ δάνειον ἀφήκεν αὐτῷ»**

Το δάνειο που χρωστούσε ήταν τεράστιο, μύρια τάλαντα. Δεκάδες εκατομμύρια ευρώ, θα λέγαμε σήμερα. Δεν τα είχε και δεν μπορούσε να πληρώσει. Το απαιτούσε όμως ο κύριος του και έδωσε οδηγίες να τον πουλήσουν και αυτόν και την οικογένειά του και ό,τι άλλο είχε για να εισπράξει το χρέος. Κλαίοντας και εκλιπαρώντας τον αφέντη του, έπεσε στα πόδια του. Υποσχέθηκε, αν του δώσει χρόνο, θα πληρώσει το δάνειο του. Τον λυπήθηκε ο κύριός του. Τον άφησε ελεύθερο. Του χάρισε το τεράστιο χρέος του. Φεύγοντας, φανερά και δίκαια ανακουφισμένος ο οφειλέτης των μυρίων ταλάντων, συνάντησε ένα σύνδουλό του. Του χρωστούσε εκατό δηνάρια. Μηδαμινό, ασήμαντο ποσό, το χρέος! Τον άρπαξε από τον λαιμό και σχεδόν τον έπνιγε. «'Απόδος μοι εἰ τι ὀφείλεις». Δος μου ό,τι μου χρωστάς. Δεν δέχτηκε την παράκλησή του σύνδουλού του. Τον έστειλε φυλακή ώσπου να πληρώσει. Το έμαθε ο κύριός του. Τον κάλεσε και του είπε. Δούλε πονηρέ, επειδή με παρεκάλεσες, σου χάρισα το τεράστιο χρέος σου. Δεν έπρεπε και συ να λυπηθείς τον σύνδουλό σου και να του χαρίσεις το μικρό χρέος; Οργισμένος ο κύριος, τον παρέδωσε στη φυλακή, να τον βασανίσουν οι βασανιστές, ώσπου να εξοφλήσει το χρέος του.

Απλοϊκό το χαρακτηριστικό αφήγημα της παραβολής της βασιλείας των ουρανών, αγαπητοί μου αδελφοί, αλλά καθοδηγητικό με τα νοήματά του. Οι σχέσεις μας με τον Θεό, η τήρηση των εντολών Του και οι σχέσεις ανοχής και αγάπης μας για τους συνανθρώπους μας.

Όγκος τεράστιος σφαλμάτων και παραβάσεων του νόμου του Θεού, συσσωρεύονται και επαναλαμβάνονται στη διάρκεια της ζωής μας. Ο Θεός μακροθυμεί, περιμένει και σπλαχνίζεται το δημιούργημά Του, κι όταν χρειαστεί μας προστατεύει. Σπλαχνικός Πατέρας επιθυμεί «πάντας σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν». Μας προσφέρει χρόνο για να μπορέσουμε να αντιληφθούμε και να επανορθώσουμε τα λάθη μας. Είναι έτοιμος να συγχωρήσει κάθε λάθος μας. Θέλει όμως να δείξουμε και εμείς την ίδια ανεκτική συγχωρητικότητα στους συνανθρώπους μας. Δύσκολες οι σχέσεις μας με τους άλλους, αγαπητοί μου. Έντονα διεκδικητικοί για τα συμφέροντά μας, γινόμαστε σκληροί σε κείνους με τους οποίους συναλλάσσομαστε. Φροντίζοντας για τον εαυτό μας και την οικογένειά μας, παραβλέπουμε και αδιαφορούμε για τον πλησίον, για τα προβλήματά του. Εύκολα βρίσκουμε και δημιουργούμε δικαιολογίες για πράξεις που κάναμε, αλλά έβλαψαν τους άλλους. Φερόμαστε όμως σκληρά, για μια ανεπαισθητη, πολλές φορές αθέλητη απροσεξία του διπλανού μας και απαιτούμε την άμεση αποκατάσταση. Δεν ξεχνούμε. Το κρατάμε μέσα μας. Διασαλεύονται οι καλές σχέσεις μέσα στην οικογένεια, μεταξύ φίλων, ανάμεσα σε κοινωνικά ή και εθνικά σύνολα εξ αιτίας



απλών ή και σοβαροτέρων ζητημάτων που ειρηνικά και με ειλικρινή κατανόηση θα μπορούσαν να λυθούν. Διερωτηθήκαμε ποτέ, με καθαρό μυαλό, γιατί μας έθιξε, γιατί συμπεριφέρθηκε άσχημα, μας ζήμιωσε κάποιος; Το ήθελε άραγε; Το έκαμε σκόπιμα; Ίσως είχε κάποιο προσωπικό του πρόβλημα, παρασύρθηκε και φέρθηκε άστοχα; Μήπως τον προκαλέσαμε; Ήταν μια απροσεξία του για την οποία μας ζήτησε συγνώμη; Και έπειτα. Είναι πράγματι αδύνατο, δύσκολο να συγχωρήσουμε το λάθος του άλλου απέναντί μας, ανεξάρτητα από τον λόγο, που το προκάλεσε; Και όμως όταν πρόκειται για ένα πολύ αγαπητό μας πρόσωπο, τα αδέρφια μας, τα παιδιά, τους γονείς μας, εύκολα βρίσκουμε δικαιολογίες, χωρίς πολλή σκέψη συγχωρούμε, ξεχνούμε. Παρόμοια πρέπει να σκεπτόμαστε και για τους άλλους, που ενώπιον του Θεού, είναι αδέρφια μας. Η ύπαρξη, διατήρηση και οικοδόμηση μιας ειλικρινούς κατανόησης είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να διατηρήσουμε ειρηνικές σχέσεις, υπακούοντας στις εντολές του Κυρίου μας. Ειλικρινείς ειρηνικές σχέσεις στην οικογένεια, με τους φίλους μας, στην κοινωνία που ζούμε. Ακόμη και με κείνους που πιστεύουμε ότι δε μας συμπαθούν, που κάποτε στο παρελθόν μας έθιξαν, μας έβλαψαν. Σχέσεις αποφυγής συγκρούσεων, όταν θίγεται ο εγωισμός μας ή τα συμφέροντά μας. Πολλές φορές οι καλές σχέσεις είναι προτιμότερες από ένα πρόσκαιρο υλικό συμφέρον. Ετοιμάζουμε με τον τρόπο αυτό και την ψυχή μας για να δεχτούμε το θείο δώρο της θείας ευχαριστίας, μαζί με τους αδελφούς στον ιερό ναό.

Αλλά όλα αυτά έχουν δύο στόχους. Ένα πρόσκαιρο και ένα αιώνιο που στηρίζεται στον πρόσκαιρο. Ο κύριος της παραβολής οργίστηκε για την άσπλαχνη και απάνθρωπη συμπεριφορά του δούλου του που μόλις του χάρισε το τεράστιο χρέος του. Τον τιμώρησε σκληρά, γιατί δεν φέρθηκε και κείνος ανάλογα. Δεν συγχώρησε και αυτός τον σύνδουλό του. «Οὐτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ οὐράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐάν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν». Ἔτσι θα κάνει και σε σας ο ουράνιος πατέρας μου, αν δεν συγχωρήσετε ειλικρινά, μέσα από την καρδιά σας, τα παραπτώματα των συνανθρώπων σας, που πρέπει να τους θεωρείτε αδελφούς. Οι καλές σχέσεις οφείλουν να στηρίζονται στην ειλικρινή και ανεπιφύλακτη αλληλοκατανόηση, που οικοδομείται με την αγάπη. Η από καρδιάς συχώρηση και καλοσύνη δημιουργεί ένα ευχάριστο ειρηνικό κλίμα. Ειρηνικό και στην καρδιά μας, με την ευλογία του Κυρίου μας, που γίνεται κάτοικος στην ψυχή μας. Θα προσέξουμε, αγαπητοί μου, δυο νοήματα από το πιο πάνω απόσπασμα: «τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν». Οι σχέσεις με τους συνανθρώπους μας, να είναι όπως η αδελφική αγάπη, που πηγάζει μέσα από την καρδιά μας. Τότε ασφαλώς και χωρίς αμφιβολίες θα συγχωρούμε τους αδελφούς μας, για τους οποίους σταυρώθηκε ο Χριστός. Θα φωλιάσει η ειρήνη και στην ψυχή μας, αλλά το κυριότερο, θα έχουμε πετύχει να πλησιάσουμε προς τον τελικό μας στόχο, που είναι η βασιλεία των ουρανών, τηρώντας τις εντολές του Κυρίου μας. Γένοιτο.

**Δ.Γ.Σ**

## **ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ**

**Απόστολος: Α΄ Κορ. ιε΄, 1-11**

**Ευαγγέλιο: Ματθ. ιθ΄ 16-26**

**27 Αυγούστου 2017**

**«Ει δε θέλεις εισελθὲν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς... Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι.... Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι» (Ματθ. ιθ΄ 17 καὶ 21)»**

Ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι τὸ μεγαλύτερο δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἡ αἰώνια ζωὴ εἶναι κατάσταση ἀληθινῆς θεογνωσίας, ὅπου ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ βλέπει τὸ Θεό καὶ γνωρίζοντας τὸν νὰ γίνεται μέτοχος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Ἡ αἰώνια ζωὴ ἀν καὶ εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, ἐντούτοις δὲν εἶναι δεδομένη, ἀλλὰ μέσα ἀπὸ προϋποθέσεις μεταβάλλεται σὲ ἀγώνισμα καὶ τελικὰ γίνεται κατάκτηση.

Ἄρα ἡ αἰώνια ζωὴ δὲν εἶναι οὔτε δεδομένη, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἀναγκαστικὴ. Πρῶτη βασικὴ προϋπόθεση, ἡ ἀναγνώριση τῆς ὑπαρξῆς αἰώνιας ζωῆς καὶ σὴ συνέχεια ἡ ἐπιθυμία γιὰ εἴσοδο σ' αὐτή. Ὁ Ἰησοῦς θεωρώντας ὅτι ὁ συνομιλητὴς πρὸς αὐτὸν πιστεύει σὴν ὑπαρξὴ τῆς αἰώνιας ζωῆς τοῦ υποβάλλει ἓνα ἐρώτημα καὶ σὴ συνέχεια τοῦ κάνει σύσταση: «Εἰ δε θέλεις εἰσελθὲν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς». «Ἄν θέλεις πάντως νὰ μπεις σὴ ζωὴ, τήρησε τὶς ἐντολές». Μάλιστα τὸ «εἰ θέλεις» ὁ Ἰησοῦς ὄχι μόνον τοῦ τοῦ υπογραμμίζει, ἀλλὰ καὶ τὸ προτάσσει δυο φορές, ὅπως ἀκούσαμε καὶ σὸ σημερινὸ Ευαγγέλιο.

Ἡ αἰώνια ζωὴ δὲν εἶναι θέμα ἀπλῆς πίστεως ἢ τὸ χειρότερο ἀπλῆς γνώσης γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τῆς, ἀλλὰ θέμα πραγματικῆς ἐπιθυμίας καὶ προπαντὸς θέλησης γιὰ εἴσοδο σ' αὐτήν. Γιὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο ὁ Θεὸς «Πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν». (Α' Τιμ. β' 4). Ὁ Θεὸς θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ γνωρίσουν σὲ βάθος τὴν ἀλήθεια. Ὅμως, δὲν σῶζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Τὸ ὅτι, λοιπόν, δὲν σῶζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, παρὰ τὴ θέληση τοῦ Θεοῦ, σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀναγκάζει κανένα γιὰ νὰ σωθεῖ, ἀλλὰ σεβόμενος τὴ θέλησὴ τοῦ καλεῖ ἐλεύθερα νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν προσφορὰ τοῦ καὶ σὴ συνέχεια νὰ θελήσει νὰ σωθεῖ. Ὅπως ἀκούσαμε καὶ σὴμερὰ τὸ «εἰ θέλεις» θὰ πρέπει νὰ ἐπιβεβαιωθεῖ τόσο με τὸ «τήρησον τὰς ἐντολάς», ὅσο καὶ με τὸ «δεύτερο ἀκολουθεῖ μοι».

Με τὸ «τήρησον τὰς ἐντολάς» ὑπονοεῖ κατ' ἀρχὰς ὅλας τὰς ἐντολάς καὶ ὄχι μὴ ἢ καὶ μερικὲς μεμονωμένες ἐντολές. Ἀπαντώντας σὴμερὰ ὁ Ἰησοῦς σὴ διευκρινιστικὴ ἐρώτηση τοῦ συνομιλητῆ τοῦ ἀπαριθμεῖ ἕξι ἐντολές. Εἶναι ἀξιοσημεῖωτο τὸ γεγονός ὅτι ὅλες ἔχουν σχέση με τὸν ἄνθρωπο καὶ ὄχι με τὸ Θεό. Ὅλες ἔχουν σχέση με τὸ κοινωνικὸ ἢ καὶ τὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον καὶ ολοκληρώνονται με τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Ναι μεν δὲν εἶναι ἀρκετὸ νὰ μὴ στερῶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅ,τι τοὺς ἀνήκει, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ εἶμαι σὴ θέση νὰ προσφέρω σὸς ἄλλους καὶ ὅ,τι μου ἀνήκει.

Η αγάπη προς το Θεό εκφράζεται και περνά μέσα από την αγάπη προς το συνάνθρωπο. Είπε ο Ιησούς «εφόσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων εμοί εποιήσατε» (Ματθ. κε' 40). Η αληθινή πίστη και Θεογνωσία περνά μέσα από την αγάπη προς το συνάνθρωπο. Μόνο με την έξοδό μας από τον εγωκεντρισμό θα μπορούμε να φτάσουμε στο Θεοκεντρισμό. Και ο δρόμος που οδηγεί στο Θεό περνά μέσα από το συνάνθρωπο.

Αυτό δεν είναι σχήμα λόγου. Είναι πράξη ουσίας. Ακόμα δεν είναι ούτε τυπική, αλλά ούτε και στιγμιαία εκδήλωση. Είναι τρόπος ζωής σε όλη τη διάρκεια της ζωής. Αυτό υπογραμμίζει σήμερα ο Ιησούς στο συνομιλητή του: «Αν θέλεις να γίνεις τέλειος, πήγαινε πούλησε τα υπάρχοντά σου και δώσε τα χρήματα στους φτωχούς, και θα έχεις θησαυρό κοντά στο Θεό, κι έλα να με ακολουθήσεις».

Η τελειότητα, είναι ποιότητα ζωής που εκφράζεται μέσα από την αναμαρτησία και την εφαρμογή του συνόλου των εντολών του Θεού. Και η αλυσίδα που ενώνει το σύνολο των εντολών είναι η ανιδιοτελής αγάπη. Για τούτο σήμερα ο Ιησούς κάλεσε το συνομιλητή του να απαγκιστρωθεί από τον πειρασμό του πλούτου που καταστρέφει τη συνείδηση και προσηλώνει το νου και την καρδιά του σε κάθε τι το γήινο και φθαρτό. Αν και ο πλούτος από μόνος του δεν είναι ούτε καλός ούτε κακός, αλλά ο τρόπος με τον οποίο χρησιμοποιείται τον μετατρέπει ανάλογα σε καλό ή κακό, εν τούτοις πολλές φορές γίνεται επικίνδυνος. Και τούτο γιατί τα πλούτη οδηγούν σε υπερβολικό εγωισμό, σε επιδειξιομανία και καταλήγουν κάποτε σε τέτοια μορφή φιλαργυρίας που τους κάνουν να φτάνουν στο σημείο να αδιαφορούν για τους άλλους και να τους στερούν ακόμα και τα πιο βασικά αγαθά.

Αυτού του είδους η συμπεριφορά, πέραν από το γεγονός ότι ανατρέπει την κοινωνική ισορροπία και ισονομία, καταλήγει στο τέλος σε έκρηξη κοινωνική με απρόβλεπτες συνέπειες τόσο για εκείνον που αδικεί, όσο και για εκείνους που αδικούνται. Φαινόμενο, που δυστυχώς κυριαρχεί και στη δική μας εποχή καθιστώντας «περίλυπο» τον κάθε άνθρωπο.

Μπροστά σ' αυτό το φαινόμενο του ατομικισμού, αδυνατεί να αντιδράσει ο σύγχρονος άνθρωπος. Αφού και ο ίδιος είτε είναι δημιουργός του προβλήματος, είτε και συμβάλλει με την ανοχή του στη διατήρηση του προβλήματος. Το αποτέλεσμα στο τέλος καταντά τραγικό. Και τούτο γιατί μετατρέπει την κοινωνική συμβίωση από πηγή χαράς σε πηγή πόνου και θλίψης. Αδελφοί μου, μπορεί η λύπη για το ανεκπλήρωτο να είναι καθολική, όπως και η λύπη για το ακατόρθωτο. Όμως, ας μην απογοητευόμαστε. Ας μη λυγίσουμε. Ας υψώσουμε χέρια και καρδιά στον ουρανό. Ας παρακαλέσουμε θερμά. Ας μην ξεχνούμε αυτό που είπε σήμερα ο Ιησούς στους μαθητές Του: «Παρά ανθρώποις τούτο αδύνατον εστί, παρά δε τω Θεώ πάντα δυνατά εστί».

**Θεόδωρος Αντωνιάδης**

## ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

### ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σα.	1/7	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Σα.	5/8	ΑΥΔΗΜΟΥ (Εορτ.)
Κυ.	2/7	ΟΜΟΔΟΣ	Κυ.	6/8	ΕΜΠΑ
Σα.	8/7	ΚΟΥΚΛΙΑ	Κυ.	13/8	ΛΕΥΚΩΣΙΑ
Κυ.	16/7	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος	Τρ.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΧΡΥΣΟΡΡΟΓΙΑΤΙΣΣΗΣ
Κυ.	16/7	ΠΟΤΑΜΙΟΥ (Εορτ.)	Σα.	19/8	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ, Αγ. Ρηγίνος-Ορέστης (Εορτ.)
Δε.	17/7	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ	Κυ.	20/8	ΦΟΙΝΙ
Δε.	17/7	ΑΝΑΡΙΤΑ, Άγιος Ονησίφορος (Εορτ.)	Κυ.	27/8	ΔΡΟΥΣΙΑ
Κυ.	23/7	ΠΕΝΤΑΛΙΑ	Τρ.	29/8	ΆΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ
Τρ.	25/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή (Εορτ.)	Τρ.	29/8	ΜΑΝΔΡΙΑ, Αγία Βρυσινή (Εορτ.)
Τε.	26/7	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγία Παρασκευή			
Τε.	26/7	ΚΑΤΩ ΧΟΛΕΤΡΙΑ (Εορτ.)			

### ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	2/7	ΠΟΤΑΜΙΟΥ	Σα.	5/8	ΔΡΥΜΟΥ (Εορτ.)
Κυ.	9/7	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ	Κυ.	6/8	ΣΩΤΗΡΑ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ
Πα.	14/7	ΛΕΤΥΜΠΟΥ (Εορτ.)	Κυ.	13/8	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
Κυ.	16/7	ΘΕΛΕΤΡΑ	Δε.	14/8	ΚΙΝΟΥΣΑ (Εορτ.)
Κυ.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Εορτ.)	Τρ.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΡΟΟΔΙΤΙΣΣΗΣ
Δε.	17/7	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΤΟΥ	Κυ.	27/8	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ
Τε.	19/7	ΝΕΑ ΔΗΜΜΑΤΑ (Εορτ.)			
Κυ.	23/7	ΛΑΡΝΑΚΑ			
Τρ.	25/7	ΜΗΛΙΟΥ (Εορτ.)			
Κυ.	30/7	ΛΥΣΟΣ			

### ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	2/7	ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΑ	Δε.	1/8	ΑΝΩΓΥΡΑ, Τιμιοσ Σταυρός
Κυ.	9/7	ΕΛΕΔΙΩ	Τρ.	2/8	ΠΑΝΩ ΠΑΧΝΑ, Άγιος Στέφανος
Κυ.	16/7	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ	Κυ.	6/8	ΣΤΑΤΟΣ – ΆΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Κυ.	16/7	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ (Εορτ.)	Σα.	12/8	ΆΓΙΟΣ ΦΩΤΙΟΣ
Δε.	17/7	ΣΟΥΣΚΙΟΥ	Κυ.	13/8	ΦΙΛΟΥΣΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ
Κυ.	23/7	ΧΡΥΣΟΧΟΥ	Δε.	15/8	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ
Τε.	26/7	ΠΑΝΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ, Αγία Παρασκευή	Κυ.	20/8	ΆΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ
Τε.	26/7	ΚΑΤΩ ΑΚΟΥΡΔΑΛΙΑ (Εορτ.)	Κυ.	27/8	ΑΡΜΟΥ
Κυ.	30/7	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	Τρ.	29/8	ΜΟΥΣΕΡΕ
Κυ.	31/7	ΑΡΣΟΣ			

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου  
[www.imraphou.org](http://www.imraphou.org)